

EL PERFIL DE

J. M. Simó Nogués, superfinancer valencià

■ El torrentí Josep M. Simó Nogués serà reelegit, ben aviat, president de Bancaixa: la primera institució financera del País Valencià integrada per la Caixa d'Estalvis de València, Castelló i Alacant (Bancaixa), pel Banc de València, pel Banc de Múrcia i per algunes entitats més.

Amb tota seguretat, Simó conservarà la presidència del Banc de València. Així tindrà la representativitat més alta que mai cap valencià en exercici haja obtingut en el món de les finances: ser el responsable del bon funcionament d'un grup financer que gestiona més de dos bilions de pessetes no és poca cosa per a un empresari que ho ha estat tot en l'economia valenciana.

Fou el protagonista del trencament de l'antic "sindicat vertical" a fi de propiciar el naixement de les noves organitzacions democràtiques d'empresaris. Va crear l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE) i estimulà la creació de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV). Ha ocupat tota mena de càrrecs dins la patronal: des de la presidència de la Cambra de Comerç de València fins al Comitè Bilateral Hispano-xinès. L'amistat amb l'ex-president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma i amb l'alcalde de València, Rita Barberà, han despertat en més d'una ocasió els recels dels seus detractors. La independència econòmica de què gaudeix pel

bon funcionament de les seues empreses l'han fet fort, i ni tan sols la seua salut (un infart en 1984 i cinc operacions a cor obert) no li han apagat mai les ganes de treballar ni de contar acudits.

Amb la seua reelecció al capdavant del grup Bancaixa, Josep M. Simó tancarà tota mena d'especulacions sobre la seua dependència, o no, respecte al govern de Joan Lerma. Ara, amb el PP instal·lat a la Generalitat, Josep M. Simó continuarà obrint oficines d'empreses i signant crèdits per al finançament de les PIME. Per si fóra poc, el Banc de València s'ha guanyat l'afecte de tots els membres del consell d'administració. Així, doncs, aquells qui, autoproclamant-se amics de Zaplana, aspiraven a fer carrera de financers s'hauran d'esperar... o bé buscar-se un altre camí.

■ Els actuals propietaris de l'hotel Princesa Sofia no saben com treure's aquesta nosa de sobre, pel que sembla. Des que l'Arabian General Investment Corporation (AGICO) va comprar fa un any aquest hotel simbòlic de Barcelona a la cadena HUSA, de l'hotelier Joan Gaspart, no acaben de trobar-li comprador. L'últim intent, segons el rumor, era de col·locar-ne el 50% a un grup inversor nord-americà. L'operació s'havia de tancar abans d'acabar el 95, però tot plegat s'ha tornat aiguapoll. Aquests inversors, sembla, no han trobat els diners per fer-se càrrec de la meitat del Princesa Sofia, uns 3.000 milions de pessetes. Els àrabs, que van pagar 7.500 milions per l'hotel, esperaven de vendre-se'l ben aviat i, a més, de guanyar-hi diners. Però, fet i fet, el negoci els pot eixir ben malament.

■ El Govern espanyol haurà de deixar la privatització del Banc d'Alacant per a després de les eleccions generals. Més d'un membre del consell d'administració de l'entitat alacantina ha respirat tranquil, perquè podrà continuar en el càrrec més dies que no s'imaginava en principi. Mentrestant, els possibles "festejadors" del Banc d'Alacant temen que la remuntada de la borsa no afecte el preu d'una operació inevitable. Bancaixa i la CAM han desestimat, pràcticament, de comprar-lo, i de moment només resten com a pretendents La Caixa i CajaMadrid.

El negoci de l'esmalt ceràmic

■ Les empreses taulelleres de la Plana estan preocupades per l'increment de preus del zirconi, un material imprescindible en la fabricació del revestiment ceràmic. El consum d'aquest producte augmenta un any i un altre, però no sempre per causa de l'augment de la producció de taulells. Els monopolis africans que controlen el zirconi revisen constantment les tarifes d'aquest mineral i els empresaris del sector han reclamat al Govern espanyol que pressione els països que en fabriquen perquè frenen l'escalada de preus.

